

העורב והאוח

אסקימו

זה קרה כבר מזמן.

העורב והאוח התיידדו, יחד חיפשו מזון, התחלקו שווה בשווה, חיו יחד בלי דאגות. חיו הרבה זמן, הזדקנו, נוצותיהם נעשו לבנות.

ויום אחד אמר האוח לעורב:

"הזדקנו מאוד וממילא מעולם לא

היינו יפים ביותר. ואני רואה איך

הציפורים האחרות נראות,

צבעוניות, אדומות, שחורות,

אפורות, ואותנו רואים רק בקיץ."
"זה נכון" ענה העורב "עכשיו כשאנו יושבים על שלג לא רואים אותנו בכלל."

"אז אולי נצבע זה את זה" הציע

האוח "תחילה אתה תצבע אותי,

ואחר כך אני אתך."

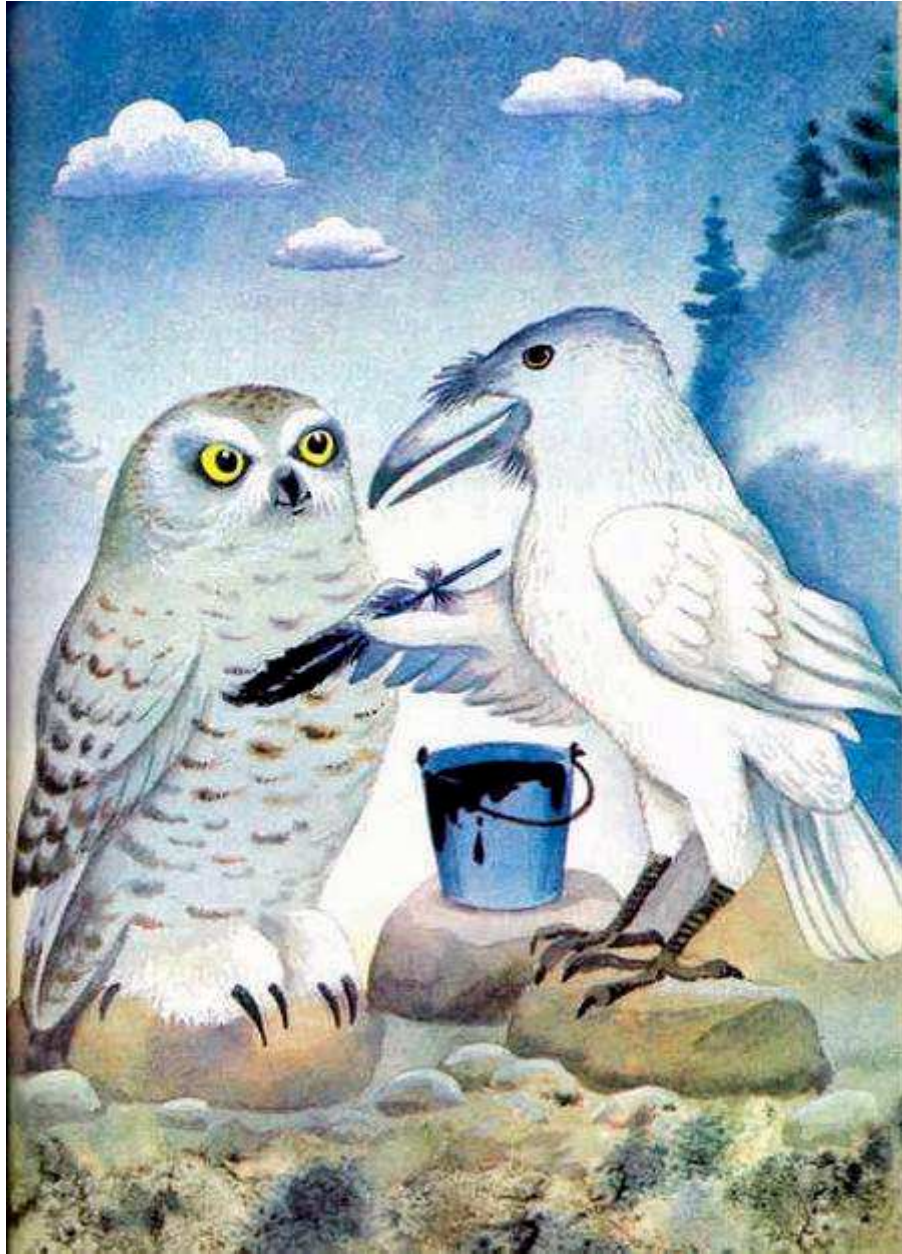
העורב הסכים. הוא לקח קצת פיח

שמן מקצה פתיל המנורה, הוציא

נוצה אחת מזנבו ואמר לאוח

להתכונן. האוח עלה על אבן והעורב

התחיל לצבוע אותו בזהירות.

הוא הלך סביבו ועל כל נוצה צייר
סימנים שחורים. צובע את האוח
וחושב לעצמו:
"אשתדל לצבוע אותו יפה. כשיראה
את העבודה שלי ישתדל גם הוא
לתת לי מראה יפה."
הרבה זמן עמל העורב. לאוח נמאס
לשבת וחושב, העורב מענה אותי.
כשיגיע תורו לא אתן לו לשבת כך
הרבה זמן. אצבע אותו במהירות."
בסוף העורב גמר את המלאכה
ואומר:
"ראה איזו ציפור יפה עשיתי ממך!"

שב עכשיו ברוח, תתייבש, ואחר כך
תצבע אותי!"
האוח התייבש ואמר לעורב
להתכונן. העורב עלה על האבן אבל
האוח אומר:
"לא, שב ליד האבן. אני אעשה זאת
אחרת. עצום את עיניך ופתח אותן
רק כשאומר לך."
העורב התיישב ליד האבן ועצם
עיניים. והאוח לקח מנורה מלאה
פיח שמן ושחור, עלה על האבן
ושפך את הפיח על העורב, מהראש
ועד הזנב. העורב השחיר כולו.

"ואני ניסיתי לצייר אתך יפה! אתה
עכשיו יפהפה! ואותי עשית שחור!
וגם הילדים שלי יהיו שחורים!
תסתלק מכאן, אוח, לך ממני!"
האוח נבהל ועף כמה שיותר רחוק
מהעורב.

ומאותו היום העורב הוא שחור כולו,
והאוח - מנומר. ומשתדל לא לפגוש
את העורב. מפחד ממנו.

"עכשיו" אומר האוח "שב ברוח
ותתייבש, ואחר כך פתח את עיניך
ותסתכל על עצמך. אומנם עשיתי
זאת במהירות, אבל עכשיו כולם
יראו אתך גם בקיץ וגם בחורף
העורב התייבש, פתח את עיניו
וצעק:

"מה עשית! צבעת אותי כולי שחור!
עכשיו כל ארנבון, כל עכברון יראו
אותי מרחוק! אני בולט בכל מקום!"
אמר האוח:

"הרי רצית להיות יפה!"
והעורב התרגז: